

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

Emblema III. in campanula significatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

ne Virginis recitari præcepit: addita & diei Sabbati, quem in eius honorem tunc primum consecrauit, obseruatione. In cuius etiam uenerationem, nouem Missarum præfationibus, tunc primum decimam addidit,

Et se in ueneratione Beate Mariae semper Virginis collaudare, benedicere, & predicare. Quae & unigenitum tuum sancti Spiritus obumbratione concepit, & uirginitatis gloria permanente, lumen æternum mundo effudit Iesum Christum Dominum nostrum.

Quæ omnia figurantur in illo Diuæ Virginis filium suum utroque brachio amplexantis, emblemate, quod in tabula lapidea depictum, ipse Pontifex dextro brachio gestare conspicitur. *Antonius parte 2. tit. 16. c. 1. Nanclerusi tomo 2. Gener. 37. Rationale diu. lib. 6. c. 2. & alij insinui.*

Emblema III. in Campanula significatum.

iuxta illud:

Vespere, & mane (& meridie) narrabo, & annunciambo, & exaudies uocem meam.

Psal. 54.

INSTITUTIONEM pulsus campanæ, qui fit Vespere, Mane, & Meridie, uocaturque, Aue Maria, ex Schola quoque Benedictina manasse, indicat Campanula illa, quæ sub brachio dextro eiusdem Pontificis nifitur. Considerans namque Vrbanus actiones omnes nostras, nisi orationis scuto fortissimo muniantur, eadem facilitate disperdi, & labi,

qua excogitate uidentur, scientq; impossibile esse multorum preces à Deo non exaudiri; ut quod semel ex Diuina uoluntate instituerat, tandem etiam ea ipsa iuuante perficeretur, in eodem Concilio Claromontano, ut à primo die quo exercitus Christianus terram Sanctam recuperaturus discederet, uespere, & mane, in omnibus Orbis Christiani Ecclesijs, tam Cathedralibus, quam Abbatialibus utriusque sexus, populus Christianus trino campanæ pulsu ad orationem excitaretur, statuit tum ut Deus Optimus Maximus, exercitui Christiano suo SIGNO SIGNATO uires

vires contra inimicorum suorum potentiam, sua pietate confere dignaretur, tum etiam eorum misereri, qui in opere tam pio perficiendo animas suas pro defensione fidei omniaque sua tradentes, ex hac uita migrauerant. Qui mos inuiolabiliter seruatus est, per annos ferè 134. usque ad tempora Gregorii Papæ IX. Monachi Camaldulensis. Hic uidens huiusmodi consuetudinem laudabilem in obliuionem à fidelibus tradi, eo quod scilicet institutionis eius causa, Hierosolymis ipsis à Sultano Aegypto iterum recuperatis, Christianisque fugatis, iam cessasse uideretur: eandem in laudem Dine Virginis, adiuncto & Meridiano pulsu, transmutauit, scilicet ob triplicia mysteria quibus illa à sibi deuotis solet honorari: nempe gaudiorum, quæ cœperunt in Christi Incarnatione, & hæc indicat pulsus Vespertinus: dolorum, qui summi fuerunt in Dominica passionis, quos rememorat Meridianus pulsus: glorioforum, quæ initium habuerunt in Christi resurrectione, quæ excitat pulsus Matutinus. Instituti quoque dicuntur hi pulsus, ut meminerint Christiani, si se pius non possint, saltem tribus istis temporibus esse orandum.

Mane quidem initio diei, futuras actiones suas ad Dei gloriam referendo.

Meridie uero, in medio diei cursu, animam lassam breui, oratione reficiendo, sicut reficitur corpus cibo.

Vespere autem, ab anima sua, factorum omnium rationem exigendo.

Nonnullorum tamen est sententia, hunc meridianum pulsum, non a Gregorio IX. sed a Callisto III. eadem de causa, qua matutinus, & vespertinus ab Urbano II. prius instituti fuerant, esse aduentum, scilicet ut eo excitatus populus Christianus, orare recordaretur pro exercitu Christiano in Hungaria contra Turcas decertanti. Id refert Petrus Messias, quidamque alij Neoterici, quibus & ego libentior assentior; nam Abbas Urspergensis qui hoc inventum Gregorio IX. attribuit, non dicit Pontificem pulsum meridianum præcepisse, sed tantum ut ad consecrationem Eucharistie, ut campanæ pulsarentur ordinasse: hac, ut reor, ex causa, ut qui diuersis laboribus occupati, uel negotiis impediti legitimis, aut grauius infirmitatibus decenter, ad Ecclesiam illa die accedere non possunt; saltem illo patuò interuallo ad se redeunt, & Corpus Domini sui iam tractati à sacerdote considerantes, oratione facta eundem Dominum suum genuflexi in spiritu adorent. *Ex concilio Claromontano. Abbate Urspergenfi: Petro Messia: Bugiano, & alijs nonnullis.*

Insti-

festiuit quoque in eodem Concilio, ut ab Aduentu Domini, vsque ad octauam Epiphaniæ, & a Septuagesima vsque ad Pascha: & à prima die Rogationum usque ad octauam Pentecostes, Nuptiæ nõ celebrarentur. *Ibidem*; & *Andreas Dandulus in chron. Vener. lib. 7. c. 9.* Ordinem quoque Cisterciensem confirmauit. *Platina*. Scripsisse ferunt nonnulla, maxime contra Hæreticos, ut auctor est *Platina*, & *Epistolæ plures*, cum *Registro*, ut refert *Petrus Diaconus de uiris illu- stribus montis Casini*, c. 31.

CALLISTVS II.

Pacis inter Ecclesiam & Imperium

auctor:

eo enim mediante,

Iustitia & Pax, osculatae sunt. Psal. 84.

Cap. XXI.

VB B. Urbani II. Pontificis figura, depictus est Cal- listus II. Pontificis habitu Pacis imaginem depi- ctam in tabula, manibus tenens. Eo enim median- te, inter Ecclesiam & Imperium, insignis illa pax, & concordia facta est, anno plus minus quinqua- gesimo, ex quo inter Gregorium VII. & Henricū

III. discordia ingens, ob Sacerdotiorum collationes excitata fue- rat. In qua Episcoporum, & Abbatum electiones quæ ad Impera- torem, & Reges hætenus pertinerant, clero & monachis restitu- tæ sunt. Cuius rei adhuc mentio cum pictura extat in antiqua ue- nusta Palatii Pontificum camera Lateranensis, ubi est hoc elogium;

Ecce Callistus honor patriæ, decus imperiale,
Burdinum nequam damnat, pacemque reformat.

Sine ut alii habent.

Ecce Callistus patriæ Decus honor imperiale

Nequam Burdinum damnat, pacemque reformat.

Itaque an. 1122. nono Cal. Octob. Vuormatiæ Henricus V. cū to- to exercitu suo, in communionem Ecclesiæ fidemque receptus est, iure Episcoporum Abbatumque instituendorum, quod nunquam

R R r remis-